

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 maja 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad. - Bułgaria) – „Toplofikatsia Sofia” EAD

[Sprawa C-222/23 ⁽¹⁾, Toplofikatsia Sofia (Pojęcie miejsca zamieszkania pozwanego)]

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty – Pojęcie „miejsca zamieszkania” – Obywatel państwa członkowskiego posiadający stały adres w tym państwie członkowskim i aktualny adres w innym państwie członkowskim – Brak możliwości zmiany tego stałego adresu lub rezygnacji z niego)

(C/2024/3886)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Toplofikatsia Sofia” EAD

Sentencja

1) Artykuł 62 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego uznaje się, iż obywatele państwa członkowskiego zamieszkujący w innym państwie członkowskim mają miejsce zamieszkania pod adresem, który zawsze pozostaje zarejestrowany w pierwszym państwie członkowskim.

2) Artykuł 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie temu, by uregulowanie krajowe, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzecznictwie krajowym, przyznawało sądowi państwa członkowskiego jurysdykcję do wydania nakazu zapłaty przeciwko dłużnikowi, co do którego istnieją wiarygodne podstawy, by sądzić, że w chwili wniesienia pozwu o wydanie nakazu zapłaty miał on miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, w sytuacjach innych niż przewidziane w sekcjach 2–7 rozdziału II tego rozporządzenia.

3) Artykuł 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784 z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych („doręczanie dokumentów”)

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by sąd państwa członkowskiego, który ma jurysdykcję do wydania nakazu zapłaty przeciwko dłużnikowi, co do którego istnieją wiarygodne podstawy, by sądzić, że ma on miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, zwrócił się do właściwych organów i wykorzystał środki udostępnione przez to inne państwo członkowskie w zamiarze ustalenia adresu tego dłużnika do celów doręczenia tego nakazu zapłaty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 26.6.2023.